

Skákavej Dan

Dalibor Boubín

Vidím na vás, že se celí pajtlujete. Hele, v klidu, žádná ostuda. Všichni jsme někdy začínali. Dokud je tu Skákavej Dan, všechno bude v pohodě.

Počkejte, vy jste o něm ještě neslyšeli? Je naprostá legenda. Takovej malej Herkules. S ním na letišti se není čeho bát.

Dobře, tak, než vlezete do letadla, povím vám o dni, kdy on skákal vůbec poprvý, jo? Jasně že si to pamatuju a jasně že jsem u toho byl. Kromě toho nejsem zas tak starej, jak vypadám.

To sobotní ráno nebylo nic moc a chvíli to vypadalo, že se skoky budou muset odpískat kvůli nízké oblačnosti. Nakonec se deka trochu roztrhala, a my přece jen dostali zelenou.

Matěj, jako šéf, vždycky s prvňákama nejdřív obíhával dráhu. Cestou je většinou postupně ztrácel, protože lidi moc kondičce nedaj, to je pořád stejná písnička. Tenkrát, jako dneska. Jenže Dan nic, a ať se Matěj snažil sebevíc, nepodařilo se mu ho setřást. Ten pohled bych vám přál vidět. On Dan byl totiž nejen starší než všichni nováčci, ale dokonce i než Matěj. A ten netušil, že se snaží uštvat člověka, co měl za rok jet na olympiádu.

Skákalo se z Brigadýra, kam se kromě pilota a vedoucího seskoku vejdu už jen dva další. Danem cloumala nervozita. Úplně jako váma dneska. Ale dobře věděl, že pokud do toho letadla vlez, jediná cesta zpátky vede pod nalitou kopulí.

Šel ven jako druhej. Zrovna na něj připad nízký mrak, takže když tak balancoval na šprajcu pod křídlem a vedoucí seskoku mu klepnul do ramene, že jako už má jít, vrhnul se do naprostý nicoty. Kolem jen bílý mlíko. První dvě vteřiny jsou nejkrizovější, protože, jak víte, musíte zkontrolovat, jak je na tom padák. Jestli se třeba nezamotaly šňůry, ale to víte, ne? Dan odpočítal svejch sto dvacet jedna, sto dvacet dva, kouknul nahoru a dost se mu ulevilo, protože všechno bylo v cajku. Co ho teda fakt překvapilo, že nalití vrchlíku neprovázelo to děsný trhnutí, co znáte z věže. Přišlo mu to spíš jako skok do peřiny. Kolem zářící bílo a úplný ticho. Něco jako dostat se do snu. Pocit, kterej zatím nezažil. Naprostý uvolnění. Absolutní svoboda.

Pak vypadnul z mraku a uviděl zem pod sebou. To je další zážitek, však uvidíte. Ale na kochání už v tuhle chvíli není moc času. Takže Dan zamířil k péempé. Teda plánovanému místu přistání. Pod sebou viděl toho druhýho kluka ze skupiny, jak už se belhá pryč. Blížila se kritická část celý týhle hry.

Dan se soustředil na to, aby doplachtil až tam, kam měl. Zvědavě taky koukal na přistávajícího Brigadýra. Letadlo už bylo skoro na zemi a blížilo se k němu zleva. A jak si Dan uvědomil, byli spolu na kolizním kurzu. Chvilí přemejšlel, jak se mu pilot chce vyhnout, až mu konečně došlo, že tenhle souboj má předem danýho vítěze. A tak se zavěsil na přední popruhy a ke svému překvapení doopravdy zrychlil a pohodlně přelítnul asfalt až na trávu. Na zem dopadl ve stejnou chvíli, kdy kola za ním po kontaktu s terénem zapískala.

Tohle všechno vám vyprávím jen, abyste pochopili, že až doteď byl Dan jen jeden z mnoha. Další prvňák, kterej plnej euforie rozšířil řady bláznů, co se s kusem hadru na zádech vrhají z letadel. Legendu z něj ale udělaly až teprve následující hodiny, ačkoli, jak se taky pozdějc ukázalo, to hrdinství v něm muselo bejt vždycky. Někdo se tak zkrátka už narodí. Nebo k tomu dospěje časem, těžko říct.

V každym případě, když Dan došel celej natěšenej s padákem zmuchlanym v náručí zpátky, byl už ve vzduchu druhej turnus. V tom byly dvě mladý holky. Asi jako vy, slečno. Jedna taková mrňavá, druhá naopak všechny převyšovala o hlavu. Dana teda rozhodně. První vyhupla ta drobná a vcelku v pohodě dolítla zhruba tam, co kluci. Ale ta druhá, myslím, že se jmenovala Jana, ta prostě jen padala, kam jí to neslo. Vůbec neřídila. Všichni šokovaně koukali, kam má namířeno, až už to bylo naprosto jasné. Zapadla zrovna támhle do toho lesa.

Než se ostatní probrali, Dan už měl za sebou půlku cesty. Přistávat do lesa s sebou nese víc rizik než nadějí. Zkrátka průšvih jako hrom. Dan taky první našel strom, na kterym ta holka skončila. A aniž by na vteřinu zaváhal, donutil Matěje, co příběh chvíli po něm, aby mu udělal z rukou stoličku, a on se tak mohl vyhoupnout na nejnižší větev. Pak vyšplhal až k Janě. Úplná opice. Víte, v tuhle chvíli je důležitý zjistit, jestli se člověk nenapíchnul na nějakou větev a jestli nemá něco zlomenýho.

Opatrně ji vyprostil z kšířů, protože ačkoli padák skončil na nějakym jinym stromě, pořád hrozilo, že by do něj mohlo odněkud fouknout. Klidně by pak holku vláčel lesem, a to by teprv šlo o kejhák. Děvče mělo neskutečný štěstí, protože až na nějakou tu oděrku to vypadalo dobře. Dan jí teda začal ukazovat kudy a jak dolů. Šlo jim to skvěle až do chvíle, kdy se dostali do předposledního patra. V podstatě už chybělo jen se spustit na zem. Nebyly to snad ani tři metry. Holku dohnal šok, zasekla se, rozklepala, a dál už s ní nikdo nehnu.

Dan seskočil a nařídil ostatním, ať na ní pořád mluví. Sám popadnul jednoho kluka a vyrazili zpátky na letiště. Tam někde za halou vystrachali žebřík a s tím zase uháněli zpátky. Ostatně ten se pak hodil i na sundání padáku, kterej byl chycenej na špičce fakt tenkýho smrku. To byla taky komedie. Matěj a dva další chlapi žebřík drželi v jakž takž svislý poloze, zatímco se Dan po něm škrábal nahoru. Vopřít ho nebylo kam, kolem hustej, ale mladej les. To, že se při tom padák ani nenatrhnul, byl další malej zázrak.

Řekli byste, že na jeden den jsme si už vzrušení vybrali dost, že jo? Jenže Dan se v podstatě teprve zahříval.

Když se situace tak nějak uklidnila a bylo jasné, že všichni jsou v pohodě, šli mazáci skákat. Hele, abych to zkrátil. Matěj při svém třetím přistání nedotáhnul až na duchnu, vzal okraj, klopýtnul a skončil na čumáku. Všichni kolem to prasknutí slyšeli. Dan byl zase první, kdo se k němu dostal. Haksna byla očividně napůl. Nařídil teda, ať ho držež bez hnutí, a vyrazil pro pomůcky. Z jedné staré lavičky, zrovna z týhle, urval dvě prkna, a ty pak použil jako provizorní dlahy. Než dorazila záchranka, všem kolem vyprávěl příhody z cest, aby udržel Matěje v jakž takž přijatelném stavu. Nechtěl riskovat další šok, ačkoli zrovna Matěj už tehdy byl zkušenější pacient. Když pak sanitáři frakturu odnášeli do auta, zdálo se, že víc než zlomený haksny lituje šéf toho, že neslyšel historku až do konce.

Proč se Danovi říká Skákavej? To je dlouhý příběh, ke kterému došlo o pár let později. Dan se tehdy nachomýtnul ke zřícenému baráku, a než dorazili hasiči, stihl vytáhnout tři lidi. Ale když tam vlez znovu, projel kolem nákladák, celý se to zase votřásl a došlo k dalšímu sesuvu. Jemu to přerazilo nohy tak, že už nešly zachránit. Vylízával se z toho celý měsíce. Čím míň se moh hejbat, tím častěji se mu vracely vzpomínky na ten vůbec první seskok. Na tu svobodu a to všechno kolem. A tak jen co se dostal z rukou felčarů, vrátil se sem. O tom si ale povíme někdy jindy, jo? Nicméně, tak proto Skákavej Dan.

Dobrá, lidi, je čas. První skupina, co letí se mnou, jdem na to. Nejdřív nastupuju já, pak ty a po něm ty. Všechno jasné? Paráda.

Hele, ty jdeš až se třetí partou, že jo? Můžeš mi pak ten vozejk odvézt k doskočišti? Dík. Ne, nepotřebuju pomoci. Vytáhnou se nahoru sám, neboj. Nedělám to po prvý.